A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (hetedik tanács)

2026. július 1.*

„Európai uniós védjegy – A FOR BETTER GAMING – VEIKKAUS európai uniós szóvédjegy bejelentése – Feltétlen kizáró ok – Megkülönböztető képesség hiánya – Az (EU) 2017/1001 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja – A védjegy használat révén megszerzett megkülönböztető képességgel rendelkező eleme – A 2017/1001 rendelet 7. cikkének (3) bekezdése”

A T-615/25. sz. ügyben,

a **Veikkaus Oy** (székhelye: Helsinki [Finnország], képviseli: M. Nousiainen ügyvéd)

felperes

az **Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO)** (képviseli: T. Frydendahl, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

A TÖRVÉNYSZÉK (hetedik tanács),

tagjai: Kecsmár K. elnök, L. Madise (előadó) és P. Nihoul bírák,

hivatalvezető: V. Di Bucci,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára,

tekintettel arra, hogy a felek az eljárás írásbeli szakaszának befejezéséről való értesítést követő háromhetes határidőn belül nem kérték tárgyalás tartását, és mivel ennek nyomán a Törvényszék az eljárási szabályzata 106. cikkének (3) bekezdése alapján úgy határozott, hogy a keresetről az eljárás szóbeli szakaszának mellőzésével határoz,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: finn.

Ítéletet

1 Az EUMSZ 263. cikken alapuló keresetével a felperes Veikkaus Oy az Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO) negyedik fellebbezési tanácsa 2025. július 10-én hozott határozatának (R 829/2025-4. sz. ügy) (a továbbiakban: megtámadott határozat) részleges hatályon kívül helyezését kéri.

A jogvita előzményei

2 2024. augusztus 27-én a felperes a FOR BETTER GAMING – VEIKKAUS szómegjelölés európai uniós védjegyként történő lajstromozása iránti kérelmet nyújtott be EUIPO-hoz.

3 A bejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, 1957. június 15-i, később felülvizsgált és módosított Nizzai Megállapodás szerinti 35., 41. és 42. osztályba tartozó szolgáltatásokkal kapcsolatban tették, amelyek az egyes osztályok vonatkozásában az alábbi leírásnak feleltek meg:

– 35. osztály: „Üzleti tanácsadási szolgáltatások; számítógépes szoftverekkel, számítógépes játékokhoz kapcsolódó szórakoztató szoftverekkel, letölthető szoftverekkel, elektronikus játékszoftverekkel és letölthető videojátékokkal kapcsolatos kiskereskedelmi szolgáltatások; interaktív multimédiás számítógépes játékszoftverekkel, mobiltelefonokon, okostelefonokon, táblagépeken és más elektronikus mobileszközökön használt játékszoftverekkel kapcsolatos kiskereskedelmi szolgáltatások; mobiltelefonokra, okostelefonokra, táblagépekre és más elektronikus mobileszközökre letölthető játékszoftverekkel kapcsolatos kiskereskedelmi szolgáltatások; számítógépes játékokat tartalmazó alkalmazásokkal kapcsolatos kiskereskedelmi szolgáltatások; virtuális játékokkal és játékszoftverekkel kapcsolatos kiskereskedelmi szolgáltatások; számítógépes játékok és videojátékok bővítményeivel és alkotóelemeivel kapcsolatos kiskereskedelmi szolgáltatások”;

– 41. osztály: „Szórakoztatási szolgáltatások; versenyek szervezése és közvetítése; televíziós szórakoztatás; online szórakoztatás; [számítógépes hálózatról közvetlenül] online biztosított játékszolgáltatások; online játékok interneten keresztül történő nyújtása; fogadási szerencsejáték-szolgáltatások; fogadási szolgáltatások; online fogadási szolgáltatások; lóversenyfogadásokhoz kapcsolódó szórakoztatási szolgáltatások; kaszinó- és szerencsejáték-szolgáltatások; nyereményjátékok működtetése; sporteredmények szolgáltatása; játéktermi szolgáltatások nyújtása; játékokhoz kapcsolódó képzési szolgáltatások; online elektronikus nem letölthető kiadványok biztosítása; számítógépes hálózatból online módon nyújtott virtuálisvalóság-játékszolgáltatások; virtuálisvalóság-játéktermek szolgáltatásai”;

– 42. osztály: „Játéktervezési szolgáltatások; tesztelés, hitelesítés és minőségellenőrzés; tudományos és technológiai szolgáltatások; számítógépes szoftverek és online szerencsejáték-oldalak tervezése, fejlesztése és karbantartása; online játékok weboldalainak karbantartása”.

4 2025. március 11-i határozatával az elbíráló a fenti 3. pontban említett szolgáltatások tekintetében az európai uniós védjegyről szóló, 2017. június 14-i (EU) 2017/1001 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2017. L 154., 1. o.) 7. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján elutasította a bejelentett védjegy lajstromozása iránti kérelmet.

5 2025. május 7-én a felperes fellebbezést nyújtott be az EUIPO-hoz az elbíráló határozatával szemben.

6 A megtámadott határozattal a fellebbezési tanács helyt adott a fellebbezésnek a következő szolgáltatások vonatkozásában:

– 35. osztály: „Üzleti tanácsadási szolgáltatások”;

– 41. osztály: „Online elektronikus nem letölthető kiadványok biztosítása”;

– 42. osztály: „Tesztelés, hitelesítés és minőségellenőrzés; tudományos és technológiai szolgáltatások”.

7 Ugyanakkor a fellebbezési tanács elutasította a fellebbezést a bejelentett védjeggyel jelölt, a fenti 6. pontban felsoroltaktól eltérő szolgáltatások (a továbbiakban: szóban forgó szolgáltatások) tekintetében azzal az indokkal, hogy az említett védjegy nem alkalmas a megkülönböztetésre a 2017/1001 rendelet 7. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében. A fellebbezési tanács lényegében úgy ítélte meg, hogy a bejelentett védjegyet az érintett vásárlóközönség finnül értő része úgy értelmezné, mint amely „a jobb szerencsejátékért – fogadás és tippjáték” jelentést hordozza, és azt nem a szóban forgó szolgáltatások kereskedelmi származásának megjelöléseként, hanem azokkal kapcsolatos reklámüzenetként észlelné.

8 Végül a fellebbezési tanács visszautalta az ügyet az elbírálóhoz annak érdekében, hogy a szóban forgó szolgáltatásokat illetően vizsgálja meg a felperesnek a bejelentett védjegy használat révén megszerzett megkülönböztető képességére vonatkozó másodlagos, a 2017/1001 rendelet 7. cikkének (3) bekezdése szerinti igénylését.

A felek kérelmei

9 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot abban a részében, amelyben az megtagadta a bejelentett védjegy lajstromozását a szóban forgó szolgáltatások tekintetében;

– az EUIPO-t kötelezze a költségek viselésére, ideértve a fellebbezési tanács előtti eljárás költségeit is.

10 Az EUIPO azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– tárgyalás tartása esetén a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

11 Keresetének alátámasztására a felperes egyetlen, a 2017/1001 rendelet 7. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére alapított jogalapra hivatkozik, amennyiben a fellebbezési tanács tévesen állapította meg, hogy a bejelentett védjegy nem rendelkezik benne rejlő megkülönböztető képességgel a szóban forgó szolgáltatások vonatkozásában.

12 A 2017/1001 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha nem alkalmas a megkülönböztetésre. Ugyanezen rendelet 7. cikkének (2) bekezdése alapján az említett rendelet 7. cikkének (1) bekezdését akkor is alkalmazni kell, ha a kizáró ok csak az Európai Unió egy részében áll fenn.

13 Valamely védjegy megkülönböztető képessége a 2017/1001 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében azt jelenti, hogy a védjegy lehetővé teszi a védjegybejelentésben szereplő árunak vagy szolgáltatásnak adott vállalkozástól származóként történő azonosítását és így ennek az árunak vagy szolgáltatásnak más vállalkozások áruitól vagy szolgáltatásaitól való megkülönböztetését (lásd: 2010. január 21-i Audi kontra OHIM ítélet, C-398/08 P, EU:C:2010:29, 33. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

14 A védjegy megkülönböztető képességét a 2017/1001 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében egyrészt a bejelentett áruk vagy szolgáltatások szempontjából, másrészt az érintett vásárlóközönség észlelése szempontjából kell értékelni (lásd: 2004. április 29-i Henkel kontra OHIM ítélet, C-456/01 P és C-457/01 P, EU:C:2004:258, 35. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

15 A 2017/1001 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjában említett, megkülönböztetésre nem alkalmas megjelöléseket úgy kell tekinteni, hogy nem képesek betölteni a védjegy alapvető funkcióját, nevezetesen a védjeggyel jelölt áru vagy szolgáltatás származásának azonosítását, lehetővé téve ily módon az ezen áru vagy szolgáltatás vásárlója számára, hogy valamely későbbi vásárlás alkalmával pozitív tapasztalat esetén ugyanazt válassza, míg mást válasszon, amennyiben a védjegyről negatív tapasztalatot szerzett (lásd: 2017. június 28-i Colgate-Palmolive kontra EUIPO [AROMASENSATIONS] ítélet, T-479/16, nem tették közzé, EU:T:2017:441, 16. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

16 Az olyan megjelölésből vagy jelzésből álló védjegy lajstromozása, amelyet egyébként reklámszlogenként, minőségjelzőként vagy az e védjegyekkel jelölt áruk megvásárlására vagy szolgáltatások igénybevételére ösztönző kifejezésként használnak, ezen használat miatt nem zárható ki (lásd: 2024. január 17-i Ilovepdf kontra EUIPO [ILOVEPDF] ítélet, T-60/23, nem tették közzé, EU:T:2024:9, 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ezen védjegyek megkülönböztető képességének értékelése során nem alkalmazhatók tekintetükben szigorúbb szempontok az egyéb megjelölések tekintetében alkalmazottaknál (lásd: 2010. január 21-i Audi kontra OHIM ítélet, C-398/08 P, EU:C:2010:29, 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

17 Az ítélkezési gyakorlatból az is következik, hogy bár az összes olyan megjelölésből vagy jelzésből álló védjegy, amelyet egyébként reklámszlogenként, minőségjelzőként vagy az e védjegyekkel jelölt áruk megvásárlására vagy szolgáltatások igénybevételére ösztönző kifejezésként használnak, meghatározásánál fogva – kisebb vagy nagyobb mértékben – objektív üzenetet közvetít, még ha csak egyszerű üzenetet is, alkalmas lehet a fogyasztó számára a szóban forgó áruk és

szolgáltatások kereskedelmi származásának jelölésére. Ilyen eset állhat fenn különösen akkor, ha e védjegyeknek több jelentésük lehet, szójátékot alkotnak, vagy a fantázia meglepő és váratlan szüleményeként érzékelhetők, és ezáltal megjegyezhetők, így nem korlátozódnak egy szokásos reklámüzenetre, hanem bizonyos eredetiséggel vagy nyomatékkal rendelkeznek, az értelmezésre irányuló minimális erőfeszítést tesznek szükségessé, vagy kognitív folyamatot indítanak el az érintett közönség körében (lásd: 2024. november 13-i DDCF kontra EUIPO [SUSTAINABLE BY DESIGN] ítélet, T-3/24, nem tették közzé, EU:T:2024:811, 16. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

18 E megfontolások fényében kell megvizsgálni, hogy – amint azt a felperes állítja – a fellebbezési tanács megsértette-e a 2017/1001 rendelet 7. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett 7. cikke (1) bekezdésének b) pontját, amikor azt állapította meg, hogy a bejelentett védjegy nem rendelkezik benne rejlő megkülönböztető képességgel a szóban forgó szolgáltatások vonatkozásában.

Az érintett közönségről

19 A fellebbezési tanács rámutatott, hogy a szóban forgó szolgáltatásokat az átlagos figyelmi szinttel rendelkező nagyközönségnek, valamint az átlag feletti figyelmi szinttel rendelkező szakembereknek szánták (a megtámadott határozat 24. és 25. pontja). A fellebbezési tanács arra is rámutatott, hogy a bejelentett védjegy angol szavakból és egy finn szóból tevődik össze, és miután megállapította, hogy egyes tagállamokban, így különösen Finnországban az angol nyelvet széles körben értik, úgy ítélte meg, hogy értékelését az érintett vásárlóközönség finnül értő része tekintetében kell elvégeznie, amely a bejelentett védjegy valamennyi elemének jelentését érti (a megtámadott határozat 27. pontja).

20 A fellebbezési tanács ezen, végeredményben a felperes által nem vitatott megállapításait helyben kell hagyni.

A bejelentett védjegy megkülönböztető képességének értékeléséről

21 Először is a fellebbezési tanács rámutatott arra, hogy a bejelentett védjegy az angol „for”, „better” és „gaming” szóelemekből, valamint kötőjellel elválasztva a finn „veikkaus” szóelemből áll (a megtámadott határozat 28. pontja). E szóelemek jelentését illetően a fellebbezési tanács az elbíráló által ismertetett szótári meghatározásokra hivatkozott, megállapítva, hogy azokat a felperes nem vitatta. Ezenkívül jelezte, hogy ez utóbbi nem kérdőjelezi meg a „for better gaming” kifejezésnek az elbíráló által elfogadott jelentését, vagyis a „jobb szerencsejátékért” jelentést (a megtámadott határozat 29. pontja).

22 Ezt követően a fellebbezési tanács megvizsgálta a felperes azon állítását, amely szerint a bejelentett védjegy egészében véve megkülönböztető képességgel rendelkezik a „veikkaus” szónak a finnül értő vásárlóközönség tekintetében való megkülönböztető képessége miatt, amely a finnül értő vásárlóközönség képzetében elveszítette eredeti jelentését, azaz a „fogadás” vagy „tippjáték” jelentést, és most már kifejezetten a felperes vállalkozásához és szolgáltatásaihoz kapcsolódik, és ezen szolgáltatások származását jelzi (a megtámadott határozat 30. pontja).

23 E tekintetben a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy a bejelentett védjegyet és az abban szereplő „veikkaus” szót kizárólag a benne rejlő megkülönböztető képesség szempontjából értékelheti, mivel a felperes az e védjegy használat révén megszerzett megkülönböztető képességére

vonatkozó érvre másodlagosan hivatkozott (a megtámadott határozat 31. pontja). A fellebbezési tanács többek között megállapította, hogy a felperes által előterjesztett bizonyítékok egyáltalán nem utalnak a bejelentett védjegy vagy a „veikkaus” szó benne rejlő megkülönböztető képességére (a megtámadott határozat 31. pontja). Úgy vélte továbbá, hogy az a körülmény, hogy az e szót tartalmazó védjegyek használat révén megkülönböztető képességet szereztek, nem bizonyítja, hogy a bejelentett védjegy benne rejlő megkülönböztető képességgel rendelkezik (a megtámadott határozat 31. pontja).

24 Egyébiránt a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy a „veikkaus” szó a szerencsejátékok területén a fogadásokra és a tippjátékokra utaló jelentéssel bír, így a finnül értő vásárlóközönség a bejelentett védjegyet úgy értelmezi, mint amely „a jobb szerencsejátékért – fogadás és tippjáték” jelentést hordozza (a megtámadott határozat 32. pontja). Az, hogy e védjegy angol és finn részét kötőjellel választják el egymástól, nem ad eltérő jelentést e védjegynek, és más módon sem befolyásolja annak érthetőségét az említett vásárlóközönség számára (a megtámadott határozat 32. pontja).

25 A fellebbezési tanács azt is megállapította, hogy a szerencsejátékokhoz és fogadásokhoz kapcsolódó szolgáltatások tekintetében a bejelentett védjegy se nem kétértelmű, se nem eredeti, és nem tartalmaz olyan elemet vagy jellemzőt, amely az érintett vásárlóközönség képzetében kognitív folyamatot váltana ki, vagy értelmezésre irányuló erőfeszítést tenne szükségessé. Annak jelentése azonnal érthető, és nyilvánvaló kapcsolatban áll a szóban forgó szolgáltatásokkal. Egyértelmű reklámüzenetet közvetít a finnül értő váráslóközönség számára, amely kiemeli e szolgáltatások pozitív jellemzőit. Következésképpen e vásárlóközönség a bejelentett védjegyet mindenekelőtt reklámkifejezésként, nem pedig az említett szolgáltatások kereskedelmi származásának megjelöléseként észleli (a megtámadott határozat 33., 34. és 36. pontja).

26 Végül a fellebbezési tanács rámutatott arra, hogy az európai uniós és finnországi védjegyek felperes által hivatkozott korábbi lajstromozásainak figyelembevétele nem vezethet eltérő értékeléshez (a megtámadott határozat 39–45. pontja).

27 A felperes azt rója fel a fellebbezési tanácsnak, hogy az a „veikkaus” szónak a finn nyelvben használt általános jelentésének figyelembevételére szorítkozott, ami a bejelentett védjegy egészének tekintetében a benne rejlő megkülönböztető képességének téves értékeléséhez vezetett. A felperes arra hivatkozik, hogy ezt a szót a finnül értő vásárlóközönség már nem az eredeti jelentése szerint értelmezi, hanem úgy, mint amely kifejezetten a felperes vállalkozását, valamint az általa kínált szolgáltatások származását jelöli, így a bejelentett védjegyben való szereplése benne rejlő megkülönböztető képességgel ruházza fel azt. Az említett szó ugyanis megegyezik a kereskedelmi nevével, valamint fővédjegyével, amely hosszú ideig történő használata révén megkülönböztető képességet szerzett, és Finnországban nagy ismertséget, sőt jóhírnevet élvez. Állításai alátámasztásaként hivatkozik a Veikkaus megjelölésnek a finnországi jóhírnevű védjegyek lajstromába való bejegyzésére, két európai uniós és egy korábbi finnországi védjegynek a használat révén megszerzett megkülönböztető képesség alapján történő lajstromozására, valamint az említett megjelölést is magában foglaló védjegycsalád létezésére.

28 A felperes ebben az összefüggésben hangsúlyozza, hogy a használat révén megkülönböztető képességet szerzett védjegynek ugyanolyan oltalmat kell élveznie, mint a benne rejlő megkülönböztető képességgel rendelkező védjegynek. Úgy véli, hogy mivel a VEIKKAUS megjelölés már a bejelentett védjegy bejelentésének napját megelőzően használat révén megkülönböztető képességet szerzett a szerencsejátékok területén kínált áruk és nyújtott szolgáltatások tekintetében, úgy kell tekinteni, anélkül hogy szükség lenne újabb értékelésre, hogy

az a bejelentett védjegy egészének megkülönböztetésre alkalmas alkotóelemét képezi, és azt ugyanúgy kell kezelni, mint bármely más, benne rejlő megkülönböztető képességgel rendelkező elemet.

29 Egyébiránt a felperes azt állítja, hogy a bejelentett védjegy nem kezelhető egyszerű reklámkifejezésként. Rámutat, hogy e védjegy két elemből áll, nevezetesen a „for better gaming” jelmondatból és az ahhoz kötőjellel kapcsolódó VEIKKAUS fővédjegyből, amely alkalmas a megkülönböztetésre, és amelynek köszönhetően a bejelentett védjegy egészében véve egyértelműen betölti a védjegy elsődleges funkcióját. Hangsúlyozza továbbá, hogy a bejelentett védjegyben a VEIKKAUS fővédjegy önállóan szerepel, a jelmondattól kötőjellel elválasztva. A bejelentett védjegy nyelvtani szempontból tehát nem alkot olyan „egészt”, amelyben a „veikkaus” szó az eredeti finn jelentése szerint szerepel. Európai uniós és finnországi védjegyekre vonatkozó olyan példákra hivatkozva, amelyek egy vállalkozás fővédjegyét és egy kötőjellel elválasztott szlogent egyesítenek – így különösen a PAULIG – THIS CUP COUNTS, az ASSA ABLOY – CREDENTIALS AS A SERVICE, a TEFEL – KUN RAPEUS RATKAISE és a BALLERINA – TÄYTETTÄ TULVILLAAN megjelölésekre –, hozzáteszi, hogy az érintett vásárlóközönség megszokta az ilyen összetételű megjelölések piaci használatát, és azokat első látásra úgy értelmezi, mint amelyek az érintett áruk vagy szolgáltatások kereskedelmi származását jelölik.

30 A felperes arra is hivatkozik, hogy két finnországi védjegy, a PAREMMAN PELIN PUOLESTA – VEIKKAUS és a VEIKKAUS – ILOA ELÄMÄÄN jogosultja, amelyek a bejelentett védjegyhez hasonló módon épülnek fel, és az előbbi a szóban forgó szolgáltatásokkal azonos szolgáltatásokat fed le. A finnországi iparjogvédelmi hivatal úgy vélte, hogy e védjegyek összességükben tekintve benne rejlő megkülönböztető képességgel rendelkeznek. Az EUIPO fellebbezési tanácsa azonban nem vette megfelelően figyelembe azokat.

31 Az EUIPO vitatja a felperes érveit.

32 Elöljáróban meg kell jegyezni, hogy a felperes csak másodlagosan hivatkozott arra, hogy a 2017/1001 rendelet 7. cikkének (3) bekezdése értelmében a bejelentett védjegy használat révén megkülönböztető képességet szerzett, így az elbíráló erre vonatkozó határozatának hiányában e kérdést a fellebbezési tanács nem vizsgálta meg. A felek egyetértenek abban, hogy a jelen ügyben felvetett fő kérdés az, hogy az egészében tekintett, bejelentett védjegy e rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerinti benne rejlő megkülönböztető képességének értékelése keretében adott esetben milyen jelentőséget kell tulajdonítani annak a körülménynek, hogy az abban szereplő „veikkaus” szóelemet a használata révén megszerzett megkülönböztető képesség alapján korábban védjegyként lajstromozták.

33 Először is helyben kell hagyni a fellebbezési tanács azon értékelését, amely szerint a finnül értő vásárlóközönség a bejelentett védjegyet, annak szó szerinti jelentése szerint úgy fogja értelmezni, mint amely a szerencsejátékok területén „a jobb szerencsejátékért – fogadás és tippjáték” jelentéssel bír. Ezt az értékelést ugyanis megerősítik a megtámadott határozat 2. pontjában szereplő és a felperes által nem vitatott szótári meghatározások, amelyekből többek között kitűnik az, hogy a finn „veikkaus” szó a fogadásokra és tippjátékokra utal.

34 A fellebbezési tanácshoz hasonlóan meg kell állapítani, hogy a bejelentett védjegynek a „for better gaming” angol nyelvű szócsoportból álló első részének kötőjellel történő elkülönítése e védjegynek a „veikkaus” finn szóból álló második részétől, önmagában nem elegendő ahhoz, hogy az említett védjegynek a fenti 33. pontban említett szó szerinti jelentésétől eltérő jelentést adjon, sem pedig ahhoz, hogy megváltoztassa annak jelentését a finnül értő vásárlóközönség számára.

35 Másodszor, a felperes nem róhatja fel a fellebbezési tanácsnak, hogy figyelembe vette a finn „veikkaus” szónak a fenti 33. pontban felidézett szó szerinti jelentését annak megállapításakor, hogy a bejelentett védjegy egészében véve nem rendelkezik a 2017/1001 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett benne rejlő megkülönböztető képességgel.

36 Közelebbről, a Törvényszék nem fogadhatja el a felperes azon állítását, amely szerint a fellebbezési tanácsnak azt kellett volna megállapítania, hogy a „veikkaus” szóelemnek a bejelentett védjegyben való szereplése benne rejlő megkülönböztető képességet kölcsönöz az egészében vett védjegynek pusztán azon az alapon, hogy ez az elem a használata révén megszerzett és Finnországban jelentős hírnevet élvező korábbi védjegynek minősül.

37 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 2017/1001 rendelet 7. cikkének szerkezete egyértelmű különbséget tesz egyrészt a megjelölés benne rejlő jellemzői, másrészt a piaci használat révén megszerzett jellemzői között. Az említett rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja a megjelölés benne rejlő megkülönböztető képességére vonatkozik, míg a 7. cikk (3) bekezdése a megszerzett megkülönböztető képességre vonatkozik. Csak a 2017/1001 rendelet 7. cikke (3) bekezdésének alkalmazása keretében kell értékelni a lajstromoztatni kívánt megjelölés tényleges használatát és jóhírnevét (lásd: 2022. március 30-i Daimler kontra EUIPO [Háromágú csillagok ábrázolása fekete alapon I] ítélet, T-277/21, nem tették közzé, EU:T:2022:194, 25. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

38 Így az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a lajstromoztatni kívánt védjegy tényleges használata semmilyen hatással nem lehet a védjegy benne rejlő megkülönböztető képességére, amelyet kizárólag a védjegybejelentéssel együtt benyújtott ábrázolása alapján kell értékelni (2022. március 2-i Distintiva Solutions kontra EUIPO – Makeblock [Makeblock] ítélet, T-86/21, nem tették közzé, EU:T:2022:107, 73. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat)

39 Ez az elv akkor is alkalmazandó, ha nem a bejelentett védjegy egészének, hanem valamely alkotóelemének tényleges használatára hivatkoznak.

40 Így a 2022. március 30-i „Háromágú csillagok ábrázolása fekete alapon I” ítélet (T-277/21, nem tették közzé, EU:T:2022:194) alapjául szolgáló ügyben a Törvényszéknek arról kellett határoznia, hogy a 2017/1001 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett benne rejlő megkülönböztető képességgel rendelkezik-e egy fekete alapon mintázatot alkotva elrendezett, háromágú fehér színű csillag formájú, ismétlődő elemekből álló megjelölés. Fellebbezésének alátámasztásaként a felperes többek között arra hivatkozott, hogy a fellebbezési tanács tévesen alkalmazta a jogot, amikor nem vette figyelembe az általa birtokolt másik védjegy által megszerzett „közismertséget”, amelynek meghatározó elemei a szóban forgó megjelölésben szerepeltek, mivel az „gyűrűbe foglalt háromágú csillagot” ábrázolt. Ezen ítélet 26. pontjában a Törvényszék kimondta, hogy „[a felperes] nem hivatkozhat eredményesen sem a bejelentett védjegy tényleges és konkrét használatára, sem pedig a bejelentett védjegytől eltérő másik védjegy közismertségére”.

41 Hasonlóképpen, a 2024. március 13-i Quality First kontra EUIPO (MORE-BIOTIC) ítélet (T-243/23, nem tették közzé, EU:T:2024:162) alapjául szolgáló ügyben a Törvényszékhez az egyik fellebbezési tanácsnak a MORE-BIOTIC szómegjelölés lajstromozását azzal az indokkal megtagadó határozata ellen irányuló keresetet nyújtottak be, hogy az nem rendelkezik a 2017/1001 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett benne rejlő megkülönböztető képességgel. Ezen ítélet 44. pontjában a Törvényszék elutasította a fellebbező

azon érvét, amely szerint „a MORE megjelöléssel forgalmazott áruk egyre ismertebbek a piacon”, rámutatva arra, hogy azon keresztül „lényegében a bejelentett védjegy tényleges használatára hivatkozik”.

42 Amennyiben a felperes az EUIPO elemzése ellenére érvényesíteni akarja a bejelentett védjegy megkülönböztető képességét, akkor neki kell konkrétan alátámasztott információt szolgáltatni annak bizonyítására, hogy e védjegy rendelkezik benne rejlő megkülönböztető képességgel (lásd: 2013. július 3-i Airbus kontra OHIM [NEO] ítélet, T-236/12, EU:T:2013:343, 62. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

43 Ahhoz, hogy a 2017/1001 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében hozzájáruljanak valamely védjegy megkülönböztető képességének megállapításához, a bizonyítékoknak alá kell támasztaniuk, hogy a fogyasztókkal nem kellett a védjegyet annak használata révén megismertetni, hanem a védjegy közvetlenül lehetővé tette az azzal jelölt áruknak vagy szolgáltatásoknak a versenytárs vállalkozások áruitól, illetve szolgáltatásaitól való megkülönböztetését (2004. október 7-i Mag Instrument kontra OHIM ítélet, C-136/02 P, EU:C:2004:592, 50. pont).

44 Márpedig a jelen ügyben a felperes nem bizonyította, hogy a bejelentett védjegy a 2017/1001 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett benne rejlő megkülönböztető képességgel rendelkezik. Érvelésének egésze azon a körülményen alapul, hogy a „veikkaus” szóelem megkülönböztető képességre tett szert azáltal, hogy kereskedelmi tevékenysége során az érintett vásárlóközönség megismerkedett ezzel az elemmel. Ezzel nem törekszik azt bizonyítani, hogy az említett elem, és még kevésbé a bejelentett védjegy egészében véve, a saját benne rejlő jellemzők miatt megkülönböztethetőnek lenne tekinthető, függetlenül bármilyen korábbi piaci használattól.

45 Ennek keretében helyben kell hagyni a fellebbezési tanácsnak a megtámadott határozat 31. pontjában szereplő azon értékelését, amely szerint a felperes által az EUIPO előtti eljárás során előterjesztett, többek között a kereskedelmi tevékenységeinek terjedelmére, forgalmára és eredményeire vonatkozó bizonyítékok semmilyen információval nem szolgálnak a bejelentett védjegy vagy a „veikkaus” szóelem benne rejlő megkülönböztető képességéről. Végeredményben a felperes maga is elismeri a keresetlevélben, hogy az általa benyújtott bizonyítékok nem annak bizonyítására irányulnak, hogy e szóelem benne rejlő megkülönböztető képességgel rendelkezik. Nem terjesztett elő olyan bizonyítékot, például szótárkivonatot sem, amely alátámasztaná, hogy a „veikkaus” szó jelentése alapján a vállalkozására utalna, sem pedig olyan bizonyítékot, amely igazolná, hogy ezt a szót a mindennapi nyelvhasználatban már nem a fogadások és a tippjátékok megjelölésére használják.

46 Amint arra az EUIPO helyesen hivatkozik, a felperes álláspontjának elfogadása módszertani szempontból azt jelentené, hogy el kéne vonatkoztatni a 2017/1001 rendelet által a 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjában előírt benne rejlő megkülönböztető képesség értékelése és a 7. cikkének (3) bekezdésében említett, használat révén megszerzett megkülönböztető képesség értékelése között tett alapvető különbségtételtől. Ezen álláspont elfogadása ugyanis annak megállapításához vezetne, hogy elegendő, ha valamely szóelem a használata révén megkülönböztető képességet szerzett, és szerepel egy több elemből álló olyan védjegyben, amelynek lajstromozását kérték ahhoz, hogy ez utóbbit benne rejlő megkülönböztető képességgel rendelkezőnek lehessen tekinteni.

47 A felperes a jelen összefüggésben nem hivatkozhat eredményesen arra az elvre, amely szerint a 2017/1001 rendelet 7. cikkének (3) bekezdése értelmében vett használat révén megkülönböztető képességet szerzett védjegynek ugyanolyan szintű oltalomban kell részesülnie, mint az e rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett benne rejlő megkülönböztető képességgel rendelkező védjegynek. Amint ugyanis arra az EUIPO helyesen rámutat, ez az elv kizárólag a már lajstromozott védjegyek számára biztosított oltalomra vonatkozik, nem pedig a védjegy lajstromozását megelőző vizsgálati feltételekre.

48 A felperes arra a körülményre alapított érve sem releváns, hogy ő a „veikkaus” szóelemet tartalmazó védjegycsalád jogosultja. E tekintetben az ítélkezési gyakorlat szerint a védjegycsalád fogalma nem a feltétlen kizáró okok, hanem kizárólag a viszonylagos kizáró okok körébe tartozik, így a fellebbezési tanácsnak a bejelentett védjegy megkülönböztető képességét a saját jellemzőire tekintettel kellett értékelnie, anélkül hogy figyelembe vett volna egyéb, állítólagosan hasonló védjegyeket, amelyeknek a felperes a jogosultja (lásd: 2025. szeptember 24-i Quality First kontra EUIPO [CRAVE NO MORE] ítélet, T-33/25, nem tették közzé, EU:T:2025:886, 31. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

49 A fenti megfontolások összességéből az következik, hogy a fellebbezési tanács helyesen vette figyelembe a bejelentett védjegy szó szerinti jelentését, amelyet a finnül értő érintett vásárlóközönség úgy értelmez, mint amely „a jobb szerencsejátékért – fogadás és tippjáték” jelentést hordozza, annak értékelése során, hogy e védjegy rendelkezik-e benne rejlő megkülönböztető képességgel.

50 A fellebbezési tanács azon értékelésének megkérdőjelezése érdekében, amely szerint e jelentés alapján a bejelentett védjegy közvetlen kapcsolatot mutat a szóban forgó szolgáltatásokkal a finnül értő érintett vásárlóközönség számára, és azt ez utóbbi úgy fogja fel, mint amely az e szolgáltatások pozitív jellemzőit kiemelő reklámüzenetet közvetít, nem pedig úgy, mint amely a kereskedelmi származásukat jelöli, a felperes lényegében két érvre hivatkozik, amelyeknek nem lehet helyt adni.

51 Egyrészt a felperes azt állítja, hogy a bejelentett védjegy nem „önmagában használt” jelmondat, hanem egy jelmondat, nevezetesen a „for better gaming” és a fővédjegyét alkotó és megkülönböztető képességgel rendelkező „veikkaus” szóelem összetételének eredménye, így a bejelentett védjegy a maga egészében nem tekinthető egyszerű reklámkifejezésnek. Ez az állítás azonban csupán megismétli a felperes által korábban hivatkozott és már elutasított érveket.

52 A felperes állításával ellentétben a „for better gaming” kifejezés és a „veikkaus” szóelem közötti kötőjel egyáltalán nem zárja ki, hogy a finnül értő vásárlóközönség a bejelentett védjegyet a szóban forgó szolgáltatásokra vonatkozó reklámüzenetként észlelje. Amint ugyanis az korábban megállapításra került, a „veikkaus” szóelem a finn nyelvben használt szó szerinti jelentésében olyan fogalomra utal, amely teljes mértékben koherens módon illeszkedik az azt megelőző kifejezéshez, így a bejelentett védjegy e vásárlóközönség számára az ilyen üzenetet megjelenítő logikai egységet alkot.

53 Másrészt, ami az európai uniós és finnországi védjegyek felperes által hivatkozott példáit illeti, amelyek egy vállalkozás fővédjegyét és egy jelmondatot egyesítenek kötőjellel (lásd a fenti 29. pontot), meg kell állapítani, hogy a felperes az általa hivatkozott védjegyek és a bejelentett védjegy közötti strukturális hasonlóságra hivatkozik. Mindazonáltal az ilyen hasonlóság nem elegendő annak megállapításához, hogy a bejelentett védjegy benne rejlő megkülönböztető képességgel rendelkezik, mivel ezt az értékelést a szóban forgó megjelölés saját jellemzőire

tekintettel kell elvégezni. Márpedig a felperes érvelése továbbra is azon a téves előfeltevésen alapul, amely szerint a „veikkaus” szóelem jelenléte a bejelentett védjegyben, amely szóelem megfelel a használat révén megkülönböztető képességet szerzett fővédjegyének, elegendő ahhoz, hogy a bejelentett védjegynek egészében véve benne rejlő megkülönböztető képességet kölcsönözzön.

54 Harmadszor, ami a felperesnek a PAREMMAN PELIN PUOLESTA – VEIKKAUS és VEIKKAUS – ILOA ELÄMÄÄN, Finnországban lajstromozott korábbi védjegyeire alapított érvét illeti, emlékeztetni kell arra, hogy az európai uniós védjegyszabályozás szabályok együtteséből álló, sajátos célokat követő önálló rendszer, amelynek alkalmazása független a nemzeti rendszerektől (lásd: 2018. szeptember 6-i Bundesverband Souvenir – Geschenke – Ehrenpreise kontra EUIPO ítélet, C-488/16 P, EU:C:2018:673, 72. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Következésképpen valamely megjelölés európai uniós védjegyként történő lajstromozhatóságát kizárólag a vonatkozó uniós jogszabályok alapján kell értékelni. Ezért sem az EUIPO, sem adott esetben az uniós bíróság nincsen kötve a valamely tagállamban vagy harmadik országban hozott, e megjelölés nemzeti védjegyként való lajstromozhatóságát elismerő határozatokhoz (lásd: 2010. május 11-i Abadía Retuerta kontra OHIM [CUVÉE PALOMAR] ítélet, T-237/08, EU:T:2010:185, 137. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ez a helyzet akkor is, ha az ilyen határozatot azon nyelvterülethez tartozó országban hozták, ahonnan a szóban forgó szómegjelölés ered (lásd: 2007. június 14-i Europig kontra OHIM [EUROPIG] ítélet, T-207/06, EU:T:2007:179, 42. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

55 A fenti megfontolások összességére tekintettel a fellebbezési tanács helyesen állapította meg, hogy a bejelentett védjegy egyáltalán nem rendelkezik a 2017/1001 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett megkülönböztető képességgel.

56 Ebből következik, hogy az egyetlen jogalapot mint megalapozatlant, és ennélfogva a keresetet el kell utasítani.

A költségekről

57 A Törvényszék eljárási szabályzata 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

58 Bár a fellebbező pervesztes lett, az EUIPO csak tárgyalás tartása esetén kérte a költségek viselésére való kötelezését. Tárgyalás tartása hiányában úgy kell határozni, hogy a felek maguk viselik saját költségeiket.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (hetedik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) A felek maguk viselik saját költségeiket.

Kecsmár Madise Nihoul

Kihirdetve Luxembourgban, a 2026. június 1-jei nyilvános ülésen.

Aláírások